

РЕШЕНИЕ

№ 6630

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5493** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на К. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. П. Д., срещу Заповед № 23-4332-001883/20.04.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която е наложена ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца .

Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят оспорва посочената в акта фактическа обстановка, като твърди, че не е имал качеството на водач на МПС, тъй като не е управлявал превозното средство, и няма представа кой и кога го е управлявал по времето, описано в АУАН-ите. Счита, че в талона за изследване незаконосъобразно е предвидено, че изследване следва да се проведе до 40 минути от връчването му, тъй като това противоречи на чл.б, ал.б, т.2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, според която максимално предвиденият срок за изследването е 45 минути. Моли за отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание

жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, издал оспорената заповед, не се явява и не се представлява в съдебното заседание.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С процесната Заповед № 23-4332-001883/20.04.2023г., на К. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, т 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Мярката е наложена за това, че на 13.04.2023г., около 06:00 часа, като управлявал в [населено място] по ул. Х. Вакарелски“ от [улица]към [улица]лек автомобил, марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при извършената проверка К. М. отказал да бъде проверен с техническо средство D. T. 5000 № 0013 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Видно от мотивите на заповедта, същата е издадена въз основа на съставен на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 969609/13.04.2023г. Видно от приложената административна преписка, на жалбоподателя е бил издаден талон за изследване № 151284, в който е удостоверен отказ на К. М. да даде проба с DRUGTEST 5000 , фабр. № 0013 и съдържащ предписание към лицето да се яви във ВМА до 40 минути.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приложената по делото Заповед № 513з - 1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, издадена на основание Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, също част от административната преписка, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ .

По отношение материалната законосъобразност на акта

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ .

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка по чл.171, т.1,б. "б" ЗДвП. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST 5000 за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от събрания по делото доказателствен материал. Категорично се установява от приложения по делото АУАН, както и от отбелязването в талона за медицинско изследване, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с D. T. 5000 № 0013 за употреба на наркотични вещества.

Недоказани по делото са твърденията на жалбоподателя, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на принудителната мярка, тъй като жалбоподателят не бил управлявал автомобила по време на проверката и нямал качеството „водач“. В подкрепа на това си твърдение жалбоподателят не ангажира никакви доказателства, а и видно от талона за изследване и от АУАН, при подписването им лицето не е направило възражения, че не е управлявало лекия автомобил .

На следващо място, доколкото ПАМ не е наложена за неизпълнено предписание за извършване на медицинско изследване, а за отказ за проверка с техническо средство, неотноситим е въпросът и съответно неоснователни са възраженията относно времето, посочено в талона за извършване на медицинското изследване във ВМА, а именно 40 минути, вместо минималното време от 45 минути съобразно Наредба № 1 от 19.07.2017г.

Предвид изложеното, съдът намира, че принудителната мярка е наложена при наличие на сочените в заповедта фактически основания, при спазване на материалноправните разпоредби и административнопроизводствените правила.

Заповедта съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното Заповед № 23-4332-001883/20.04.2023г. се явява законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. срещу Заповед № 23-4332-001883/20.04.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

